

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izjemi nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištva naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Važno gospodarsko vprašanje.

II.

Ko so je na Francoskem našli trsno uš in spoznali, da se vsled njenega sesanja na koreninah sušijo trsi, bila je pač prva misel, da se mora pokončati ta mrčes in da bode s tem tudi konec trsne bolezni. Gotovo, ko bi se trsna uš dala popolnem pokončati. Pa ne le, da ima silno živотно moč in prenaša mraz in vročino, sušo in mokroto, ne da bi poginila, plodi se v tako velikanskih razmerah, da se jih iz jedne same živalice v malo mesecih namnoži na milijone in mej temi so v poletnem času celo krilate, katere same naprej frfotajo ali je pa veter zanese tudi preko širokih vod, kakor je Dunav. Dalje se iz početka ne pozna okuženo mesto v vinogradu, ampak še le v drugem ali tretjem letu, navadno še pozneje. V tem času pa se je filoksere že lahko zatrosila na tisočeri drugih mestih.

Škoda tedaj za vsak krajcar, ki se izda za uničenje trsne uši. Predno pa je prodrlo to spoznanje — in ni še povsod prodrlo —, iskalo se je po sredstvih in izdalo mnogo denarjev za preganjanje in uničenje filoksere. Kot glavno in najceneje sredstvo obveljal je konečno žvepleno-ogljik, ki se je zalival okoli trsa, ki pa tudi ni vseh ušij pokončal, kar se je pokazalo na izkopanih koreninah, kjer so se še drugo in tretje leto nahajale žive filoksere, dasi je trs bil posekan. Koliko sitnob da so imeli vinogradniki v okuženih krajih, kako zbežgano je bilo ljudstvo, katero je videlo očitni nevspeh tacega uničenja trsov, kazala je žalostna dogodba 1. 1882 v Sromljah Brežkega okraja, ki je imela vsaj to dobro posledico, da so od tistega časa opuščali nepotrebno zatiranje in izkopavanje trsov.

Kaj tedaj? Ali naj roke križem držimo in mirno gledamo, kako da se suši vinograd za vinogradom in tam, kjer je poprej razkošno rastel vinski trs preobložen s sladkim grozdom, ostaje pusta paša preraščena z germovjem? Nikakor ne. Večina naših vinogradov je v tako dobri legi, da bi škoda bilo opustiti vinograde, tembolj, ker ravno najbolj za trs pripravi kraji neso za nobeno drugo kulturo.

K sreči pa neso vsi trsi tako občutljivi proti filokseri, kakor naši evropski. Američanski trsi se prav nič ne zmené za trsno uš in čeprav vse

mergoli po njenih koreninah tega mrčesa, rasto in rodé, kakor da bi jim tako glodanje še dobro delo. Torej imamo sredstvo, s katerim lahko obranimo svoje vinograde, ne da bi je morali spreminjati v drugo kulturo: zasajenje američanskih trsov. Francozi, ki so konečno spoznali, da je boj proti filokseri brezvspešen, začeli so saditi američanske trse ter jih že zasadili na opustošenih krajih do 60.000 trsov. Trsi razkošno rasto in cepljeni z najboljšimi francoskimi plemeni donašajo več plodu, nego poprej domači. Vendar ni treba, da bi se morali cepiti, kar bi pri nas v mnogih krajih težavno in neprilčno bilo, temveč so tudi taki američanski trsi, katerih grozdje daje prav dobro vino, ne da bi poprej bili cepljeni.

Ali pa se bode dala v praksi izpeljati taka sprememba trsnega zasada? Odkod dobiti toliko milijonov trsnih sadežev? In kako pripraviti vinogradnike k tacemu težavnemu delu, kakeršno je novo zasajenje, katero bi tudi veliko stalo, a mnogi zlasti mali posestniki še za navadne stroške nemajo kje in kaj vzeti? Kar zadeva sadežev američanskih trsov, je res težava, dobiti je v obilnem številu, ker je prepovedano vsako uvažanje trsov iz okuženih krajev v neokužene in taka zapoved bo morala ostati veljavna, da hkratu ne bodo vsi vinogradi okuženi. Toda že se napravljajo na raznih mestih američanske trsnice in ker te vrste trsi silno naglo rasto in poženo dolgo šibovje, jih bode sčasoma laže dobiti, ko zdaj, zlasti, kedar bode vlada vso svojo pozornost obračala v množenje američanskih trsov.

Dozdaj pa so se take trsnice v Avstriji malokje napravljale, ker trsov ni bilo dobiti, semena pa, katero je razposiljalo poljedelsko ministerstvo zlasti vinogradskim šolam, neso se rada cimila in, ako so se, izrastla so razna plemena, od katerih bi se še le v teku let poizvedelo, so li dobra ali ne. Kolikor je pisatelju teh vrstic znano, ima na slovenskem Štajerji jedini naš rojak g. dr. Geršak v Ormožih del vinograda nasajenega že več let z američanskim trsom: Yorks-Madeira, kateri je stanovitven proti filokseri in brez požlahtnovanja baje rodi okusno vino. G. dr. Geršak bi gotovo ustregel čitateljem, ko bi objavil svoje poskušnje s tem trsom, kedar ga je že nasadil, ali je tačas „rigolal“ ves vinograd, kako se trs obnaša, ali mu je treba gnojiti in kakšno in koliko vina daje. Ker je g. dr. Geršak naznanil, da

oddaja šibe ali bilfe od tega američanskega trsa, naročilo je tudi poljedelsko ministerstvo 2000 komadov. Kaj hoče početi s tako malim številom in zakaj ni naročilo vseh, kolikor jih je bilo dobiti, ni razumljivo.

V nekem strokovnjaškem listu je bilo čitati da je v Vinarjah pri Konjicah, kjer raste slovečo rudeče vinarsko vino, novi lastnik poprej Pannovih vinogradov, baron Maji našel zasajeno okoli poslopij američanski trs: vitis riparia in ponujal „društvu v obrambo avstrijskega vinarstva“, v čegar odboru je tudi naš drž. poslanec g. V. Pfeifer, mnogo tisoč šibovja od tega trsa. Marihorska vinarska šola že več let goji američanske trse in letos so se na raznih mestih napravljale trsnice, tako da bode sčasoma vsaj nekaj teh trsov dobiti in da bodo vinogradniki, katerim bo volja, začeti z zasajanjem, ne bodo zadržani po pomanjkanji ali preveliki dragoti trsnih sadežev.

Ako se zdaj obrnem do družega pomisleka, kako pripravljati vinogradnike k zasajanju američanskih trsov, moram pred vsem na to opozarjati, da trsna uš pri nas ne gre naprej s takimi obširnimi koraki, kakor na Francoskem in da se tudi uničenje popadenih vinogradov ne vrši tako naglo in tako popolnem. Na Bizeljskem je na primer filoksere bila konstatovana 1. 1881, a skoro gotovo že več let poprej s Hrvatskega bila tja zatrošena. Tačas so izvedenci z ozirom na francoske žalostne izkušnje prorokovali, da v treh letih na Bizeljskem ne bo več videti vinogradov. In kdor ačandanes, štiri leta pozneje, hodi po tistih krajih, vidi pač tu in tam opuščene vinograde, pa večinoma neso le zeleni, temveč tudi rode veliko grozdja ter se lani po Bizeljskem ni znatno manj vina pridelalo, ko prejšnja leta. Treba je pač v okuženih krajih gnojiti, kar se poprej navadno ni storilo. Mogoče pa je tudi, da je najhuja doba te trsne bolezni že prestana in da bo sama po sebi začela ponehavati, kakor mnoge druge jednake živalske in rastlinske bolezni.

Vsekakor pa se moramo pripravljati povsod za slučaj, da trsna uš napreduje, in ta priprava so trsnice američanskih trt, iz katerih bi revnej vinogradniki — in teh je pri nas največ — dobivali trsne sadeže brezplačno. Pa samo s tem jim ni pomagano, kajti novo nasajanje veliko dela in stroškov stane in ni pričakovati, da bi se ga lo-

LISTEK.

Pariz v Ameriki.

(Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra.)

Triintriideseto poglavje.

Doktor Olybrius.

(Dalje.)

Doktor Danijel, odgovoril je škripaje z zobmi, jaz ne trpim nesramnosti. Ali veste s kom govorite, dragi gospodek?

Da, vem, imenitni gospod, s starim tepcem.

Gospodine, odvrnil je, ne izpozabite, da imate pred seboj moža, katerega so vsi evropski vladarji odlikovali.

No, pa govorimo o tem, vzkliknil sem. Veliko knjigo polno neumnostij dá se v rudeče usnje vezati ter se nese k poslanstvu, na to se pa imenuje za križanika (komendnik) ali viteza reda Povodnega konja ali pa Kondorja. Križi in svetinje! to so le miloščina, katero knezi slovstvenim in političkim beračem mečejo.

Ali veste vi, gospodine, odvrnil je Olybrius ves razjarjen, ali veste, da sem bil jaz že z dveintridesetim letom jednoglasno izvoljen članom zdraviloznanske akademije?

Za Boga, odvrnil sem, dosta bolj prav imam, kakor sem mislil. Ko bi vi bili zares nadarjeni, imeli bi bili sovražnikov; do petdesetega leta vas bi bili pustili čakati pred družbenimi durmi in izvolili bi vas bili le z neznatno večino glasov. A tepci nikogar ne razžalijo, zato jih spuščajo v akademijo kakor teleta v mlin.

Čutil sem, da sem segel nekaj predaleč. Polkovnik grohotal se je na vso moč; Reynard pa me je čudovito pogledaval in Olybrius je skoro jeze se udušil. Videl sem že bližati se trenotek, ko se bi nalogi zamenili ter bi bolnik zdravniku krv izpustil. Odvetnik moral je pač raztopljenega zlata imeti v grlu; kajti dve sami besedi, Olybriju na uho pošepetani, ste bedaku povrnil vso prejšnjo veselost. Prav hudičevu smehljanje se je zasvetilo na zgrbančenem obličju. Približavši se polkovniku, potolkel mu je na ramo ter ga peljal v kot, kamor mu je Reynard, zvest njegov svetovalec, sledil.

To postopanje, to posvetovanje vpricho mene in vender brez mene, zdelo se mi je kaj čudno. Široko sem stopal po sobi gori in doli, ter sem ravno hotel izpregovoriti, ko je Olybrius odšel ter me še pozdravil ni. Reynard nasproti pa se mi je kaj globoko priklonil. Na to se mi je polkovnik približal prav veselega lica. Oči so se mu kar bliščeale.

Ali veste, rekel mi je, da ste kaj lepo pogodili onemu budalu?

Nesem storil prav, odgovoril sem.

Tega pač ne pravim, odgovoril mi je Saint Jean; napravili ste mi veselje, da bi je prav lahko ugrabil, pri mojej duši! Jaz zaničujem te palčke, ki se s križi in trakovi puste pokrivati, ter pri vsem tem nikdar neso življenja tvegali, ampak so le kožo drugih prodajali. A, mej nama, možicelj ni ravno zadovoljen. Prav naravno je, kaj ne? Trdi, da ste ga razžalili; zahteva tudi, da ga prosite odpuščanja.

Jaz? vzkliknil sem.

Umirate se, rekel je polkovnik; jaz sem mu

tili-tisti mali posestniki, ki se prežive od dnevnega zaslužka. Torej se jim bo tudi moralo pomagati z denarno podporo. Treba je tedaj ustanoviti poseben fond v dvojni namen: v napravo trsnic in v podporo zadetih vinogradnikov.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 6. julija.

16. avgusta bodo imeli založniki, uredniki in sodelavci avstrijskih **katoliško-konservativnih** listov shod. Kje se ni določeno.

To poletje bodo mej vodjami **desnice** posvetovanja, ali bi bilo dobro, da bi se združila Lichtensteinov in Hohenwartov klub. Od teh posvetovanj pa ni pričakovati nikakih posebnih uspehov, kajti mej konservativci je še preveč nasprotstev, da bi se kar tako mogli zjediniti. Ko bi se združila ta dva kluba, odpalo bi od desnice morda nekaj poslancev Lichtensteinovega kluba in nastopilo svoja pota. To bi zopet pomanjšalo moč desnice. Ako pa ostaneta oba kluba, bosta v Lichtensteinov klub ustopila tudi solnogradski poslanca Fuchs in Neumayer, ki sta do sedaj hodila z Lienbacherjem. Zallinger se je že tudi izjavil, da pristopi temu klubu. Dvorni svetnik Lienbacher bode tedaj popolnem osamljen v državnem zboru.

„Nemška zveza v Šumavi“, katero društvo se je ustanovilo zato, da širi velikonemške ideje po južnem Československu, obrnila se je do nemških knjigotlačcev in založnikov, da bi jej pomagali osnovati nemške ljudske knjižnice po južnih českih krajih. S temi knjižnicami upajo ti velikonemški matadorji najbolj utrditi nemštvo. Sicer pa ta misel ni napačna, tudi pri nas Slovanih bi se morda dalo kaj storiti na ta način za razširjenje in utrjenje narodne ideje. — Kakor „Narodni Listy“ javljajo, mislijo Čehi osnovati pripravljajno šolo za politični naraščaj po vzgledu Pariške Conférence Molé-Tocqueville, v kateri se bodo mladi ljudje pripravljali za javno življenje.

Brnska trgovska zbornica izvolila je Nemca Höniga svojim tajnikom. Ta mož ne razume niti besede českega jezika, zato so proti njegovi izvolitvi odločno protestovali Čehi, a zaman. Nemci nečejo slišati o nikakej narodni enakopravnosti in, kjer se jim ponudi priložnost, prilože Čehom kak udarec.

Rusini se bodo jako upirali temu, da bi se **Galicija** izločila iz dežel v državnem zboru zastopanih. Rusinski listi odločno pišejo proti temu. „Slovo“, glavni organ Rusinov, piše mej drugim: „Mi ne razumemo, da se mej Galicijo in Hrvatsko delajo primere, ko je vender Galicija dežela z mešovitim prebivalstvom, na Hrvatskem pa biva samo jeden narod. Ali je narodna enakopravnost že tako daleč dospela, da se misli, da se pri rešenju gališkega vprašanja ni treba več ozirati na Rusine, katerih je nad polovico vsega gališkega prebivalstva? Ali se morda misli, da sta Galicija in Poljska identična pojma? Dobrovoljno se rusinski narod ne bode odločiti dal od Avstrije, temveč protestoval bode odločno, da bi se na ta način obnovila Poljska in tako popolnem izročilo rusinsko prebivalstvo Poljakom.“

Sedaj se vrše pogajanja za novo **avstro-ogersko** pogodbo. Od ogerske strani se je neki predlagalo, da bi se z Nemčijo sklenila carinska pogodba, po kateri bi bili obe državi na zunaj skupno carinsko okrožje, v tem ko bi nji ločila carinska meja. Avstrijska vlada neki ni nič posebno navdušena za ta projekt, ki je le nekaka carinska unija z Nemčijo. Iz take unije bi se utegnili razviti s časom popolna carinska unija, ki bi zopet imela za Avstrijo nevarno politične posledice.

Vnanje države.

Po posredovanju Rusije sporazumeli so se popolnem **bolgarski** konservativci in liberalci. Can-

kov in Karavelov sta se sprijaznila. Prvi pojde za bolgarskega diplomatskega agenta v Carigrad. To sporazumljenje bode morda velikega pomena za razvoj mlade kneževine, morda pa tudi sploh za daljni razvoj političnih razmer na Balkanu.

S tem, da je **nemški** zvezni svet izključil vojvodo Cumberlandskega od brunšviškega prestola, še vprašanje o prestolonasledstvu v tej vojvodini ni odločeno. Zdaj je zopet navstalo vprašanje, kdo naj bode brunšviški vladar. Oglasil se je sicer zopet drugi, da ima pravico do brunšviškega prestola. To je petinšestdesetletni princ Jurij Cāmbridški. Ker je ta princ že star in neoženjen bi po njegovi smrti utegnile zopet navstati težave zaradi prestolonasledstva. Sicer pa Nemcem tudi ne ugaja, da bi kako deželo nemškega cesarstva vladal kak angleški princ. Zategadelj bode nemški zvezni svet najbrž tudi tega izključil od prestolonasledstva in kakega pruskega princa proglasil brunšviškim vojvodo.

Londonski dopisnik Berolinske „Kreuzzeitung“ imel je pogovor z **angleškim** novim ministerstvom predsednikom Salisbury-jem. Ta mu je zatrjeval, da ni res, da bi angleški konservativci sovražili Rusijo, samo to je težava pri rešenju afganskega vprašanja, da Rusija nikdar besede ne drži. Celo njenemu teženju k morju bi se ne moglo ničesar očitati, ko bi je le pošteno izjavila in držala svoje obljube. Novo angleško ministerstvo bode skušalo ohraniti mir na zunaj in doma. Ko bi Rusija napala Afganistan ali angleška posestva, bode pa začelo vojno. — Kraljica podelila je generalu Lumsdenu veliki križ Bath reda. To kaže, da sedanja vlada odobruje njegova postopanja v Afganistanu. Kakor je znano, je ta general sovražen Rusiji. Iz tega se da sklepiti, da bode angleško-ruskemu prijateljstvu kmalu konec, ako ostanajo konservativci na krmilu, saj je že sedaj le navidezno, naj govori Salisbury, kar hoče.

Bivši podkralj **egiptovski** prodal je Adrijatske železniške družbi za 950.000 frankov hišo v Florenciji, katero je bil kupil za 1½ milijon frankov. Sodi se, da se podkralj misli povrniti v Egipt.

Dopisi.

Iz Brežic 4. julija. [Izv. dop.] K nemčurški propagandi, ki je 29. p. m. naše mestice ozvelečevala, še nekoliko epizod: Vodja Brežkih Nemcev bil je neki homo novus, ki nema trohice politične omike in kateri je iz borega „schneiderja“ podjetnik postal in si tukaj precej žepe napolnil, ter sedaj na vsakem nemškonarodnem volilnem oklici poleg Ausserja, Glantschnigga in drugih s svojim imenom dela žalostno parado.

Kot ud vsprejemnega odbora je napominani vodja hotel vse slavnostne napise in pozdrave Celjskim misijonarjem jedino v velikonemškem zmislu osnovati, čemer je vender bolj mirni načelnik odbora g. Ž. ugovarjal in se tudi pri napitnicah najbolj umno ravnal, ker se je premlevanih fraz o „deutschthum“ in o „deutsche brüder“ ogibal, za to pa tudi od vodje Brežkih Nemcev zaničevan bil, da ni miš ne ptič.

Drugi ud vsprejemnega odbora, graščinski sluga pardon — ekonom, gori nekje v Savinjski dolini od slovenske matere rojen, imel je nad svojimi hišnimi vratni napis: „deutscher gruss den deutschen brüdern“. Kdo bi se temu ne smijal? Mej kmetiskimi pajdaši nemčurske propagande, ki so „dem deutschen test“ za stafažo bili, se je Pečnik z Bizeljskega s svojim državniškim govorom opekel, ko je rekel, da smo tudi vlad v jednom ali drugem oziru zahvalo dolžni. Na to čuli so se gromoviti „pereat“-kriki. Priznati se pa mora, da je bilo mej kričarji, ki le mir kalijo in se s svojim sovraštvom

do narodnosti slovenske napihujejo, tudi takih poštenih mož, katerim se je na obrazu videlo, da neso te prisiljene demonstracije nič kaj posebno veseli, takih, ki so tudi dejanski kazali, da ne gojijo slepega sovraštva do naroda, mej katerim si vsakdanji kruh služijo. Tako je znani pangerman „Pelin“ iz Sevnice nekega graščinskega oskrbnika iz Brežke bližine, ki je po naključju v družbo prišel in k nemški napitnici „živio“ klical, surovo napadal in mu grozil, da ga vrže na zrak. Na to se je g. St. iz Krškega, ki se sam nemški stranki prišteva, oglasil, ter psevdokulturtraegerja prav ostro zavrnil in mu takoj postavljenje na zrak in še nekaj drugega napovedal. Pri odhodu je še na kolidvoru Neckermann iz Celja pri poslavljanji od Brežkih propagandistov svojo neslanost prodajal in o meji „barbarov“ govoril. Kako se to z naslovom cesarskega svetnika strinja, naj sodi čitatelj teh vrstic sam.

Iz Bolea dne 4. junija. [Izv. dop.] „Za letos smo pa že dobri!“ — dejali so naši Trentarji, ko so ugledali o svoje sredi prevzvišenega knezo-nadškofa Alojzija. Njih veselje pa je bilo tem večje, ker so taki pohodi najvišjega cerkvenega dostojanstvenika naše knezo-nadškofije jako redki, takó redki, da malokoli Trentar doživi po več takih srečnih dogodkov. To se zgodi pa navadno le tedaj, ko nastopi kak novoposvečeni škof svojo prvo kanoniško vizitacijo. Ker pa obiskuje mil. knezonadškof sedaj prvič svoje verne ovčice za svojega vladikovanja in obiskuje po starej navadi vse cerkve svoje nadškofije, takó prišel je tudi tjá gori v daljno Trento, da se je Trentarjem srce kar veselja tajalo, a kar jim je pa še najbolj ugajalo je bilo to, da je mil. knezonadškof takó prijazen in dobrotljiv. Trentarski možakarji pa so z glavo kimaje ugibali: da se jim letošnje leto dobro obnese in da se jim ni bati za letos nikakega zlá, saj je prevzvišeni knezo nadškof sam blagoslovil celo njih dolino.

Da smo se mi Bolčani skrbno pripravljali na dostojen uhod v dan 13. junija, tega menda ni ravno neobhodno potreba, da omenjam, da-li smo se pa dostojno vsem zahtevam odgovarjajoče pripravili — to je drugo vprašanje. Naši strankarski optimisti (če teče voda na njih mlin) so si prikimovali, da je bilo vse neki prav lepó, takó lepó, da ni moglo biti lepše. Ker se pa jaz nikakor ne morem prištevati optimistom in gledam svet skozi pesimistično pobarvano steklo, tedaj sem bil jaz ad personam živ kontrast našim tedanjim optimistom, recte našim nemčurjem in narodnim nasprotnikom. Kar se je zdelo njim lepó, takó, lepó svitlo, takó, svitlo, da lepše in svitlejše za nje ni moglo biti, tedaj sem videl jaz z svojim pesimističnim steklom grdó, takó grdó, temná, takó temná, da grše n temnejše ni moglo biti.

Ker smo — „avstrijski Slovenci, katoliški Slovenci“ —, dajal bi, da bi se morali naši prvaki (?) tudi vésti, kakor Slovenci, pa naj si bode že kakor katoliški, ali pa avstrijski, a pokazali bi se, da so Slovenci — in to je menda najglavnejše.

Žal! da si je knezo-nadškof skoro moral misliti, da je zalezal tjá gori kam na Švabsko, da je zalezal mej prave pravcate Švabe.

Naši optimisti so dajali, da je bil slavolok krasen, prekrasen; jaz pa pravim, da je bil za Bolec pravi „speculum paupertatis“. Nosil je star nad-

že povedal svoje mnenje. Pameten je in poravnal sem vso zadevo.

Prav dobro.

Vi se bijete z njim.

Bila bi se? rekel sem ves začuden. Kdaj pa?

Precej nemudoma. Pri takej zadevi je najbolj

nevarno, če se ohladi. Da sem čakal štiriindvajset ur, izgubil sem najmanj deset prilik k dvoboju. Moj voz čaka spodaj, odpeljeva se lahko, jaz imam kaj izvrstnih pištol, lahko bode te zadovoljni z njimi. Na trideset stopinj sem mlademu gospodu odstrelil ušesnico, ker je skilel t r me po strani pogledal. Pojdiva, dragi junak, trenutki so šteti. Na pot, pri mojej duši!

V hipu sem pripravljen, odgovoril sem.

Vi hočete še ženo in otroke objeti? Napačno postopanje! Človek se le razdraži in roka se mu trese. Odveč je ta žalosten poslov; pite rajši kozarec madejre ter pušite par cigar; to osrči človeka ter mu roko okrepi.

Osrčevati me pač ni bilo treba, srd me je popolnem prevzela. Ustopil sem v stanšče. Jenny,

bleda in nema, sedela je tam ter otroka k sebi pritiskala; vse so slišali.

Ali greš z doktorjem, vprašala je Jenny z umirajočim glasom.

Da, draga moja, mogoče je, da za nekaj dni odpotujem.

Kmalu se bodeš vrnil, rekla je; na to je omolknila kakor vsa prestrašena.

Da, odgovoril sem, če Bog hoče, vrnil se bodem kmalu. Vender naj pred odhodom vas vse objamem.

Z Bogom, dragi Henrik; spominjaj se mojih svetov. Nič se ni storilo, da bi ti udihnili trdno voljo, in to je velika nesreča; strasti v našem srci zavzemajo mesto, kjer pomanjkuje trdne volje. Ustanovi si pametno prepričanje in močen neomahljiv značaj; to le stvarja moža. Izberi si nezavisen stan, ter sreče pričakuj le od sebe samega. Ne upogibaj se nikomur, glej, da ne bodeš nikdar zarudel pred Bogom ter nevzniruj se zaradi bodočnosti. Sreča ni v pozemeljskih stvareh, temveč le v veselji dobre vesti; prava velikost in imenitnost je le velikost in ime

nitnost poštenjaka, ki se je z delom in krepostjo povzdignil. Zdrav ostani, bodi dober kristijan in dober državlján. Spominjaj se, da sebičnost, ki v nas vlada, premagujete le dve nepremagljivi moči: ljubezen do Boga in ljubezen do svobode.

Z Bogom, draga Suzanka; izvoli si sama svojega moža. Ne glej ne na stan, niti na denar, glej le na srce, to je jedino bogastvo, katerega ne more ne čas, niti nesreča razdreti. Izberi si pred vsem moža, katerega čišlaš in kateri misli kakor ti; bodi ponosna na očeta svojih otrok. Ljubezen se izkadi, a zaupanje in spoštovanje ostaneta na domačem ognjišču ter postaneta v starosti slajši in blagodej-niši od ljubezni. Kadar dobiš otroke, pusti jim dušo popolnem se razviti; ne uči jih krvoločne modrosti sedanjega sveta, ki vse po koristi in osebnosti presoja; pusti jim sanjariti, kakor je sanjaril njih stari oče, naj bi tudi trpeli kakor on. Najbolj nesrečni tu na zemlji neso jokajoči.

Z Bogom, draga Jenny; odpusti mi, če sem te kedaj razžalil, ter sprejmi zadnji moj svet. Ve, Francozinje, imate preveč duhovitosti in olikanosti,

pis: Viribus unitis. Čudno se mi dozdeva, kako in od kdaj si je naš knezo-nadškof prisvojil znamenito gaslo presvetlega vladarja. Pa no! pri deljenji svete birmе je treba vsekako družiti moči, to se umeje, zato pa molčimo. Slišali smo, da se je dal baje od neke višje glave nekaj svet, ali bolje: ordres, da slavoloka ni treba krasiti s slovenskimi trobojnicami, — in da je bil napravljen nek nadpis: Willkommen! Čudno! A pozneje smo pa videli tam v sredi Viribus unitis-a neke spakedrane črke, katere naj bi se čitale za: Dobro došli! Naši optimisti pa so si prikimovali: A! tos is šen". Pogledj pa tja spodaj ob strani slavoloka! Glej! tam plapolata sramožljivo dve slov. trobojnicici in še očesec si ne upate povzdigniti k prevzetnim sosedam. Kolika milost! Sicér so naši — ? — dovolj predrzni, a to pot jih je „korajža“ vendar le zapustila.

Trg bil je ves res praznično oblečen. Ob straneh ceste nastavljeni so bili gosti mlaji, hiše pa so bile nadičene z mnogobrojnimi zastavami. Narodnih trobojnic le malo, to se že umeje! Bog ne daj pa, da bi se s slovensko trobojnico okužila hiša, kjer prebiva mogočni naš župan, slovenski poslanec, veleposestnik itd. itd.; Bog ne daj, da bi plapolala „Naša“ zastava nad hišo, kjer prebiva viši naš dušni pastir (!); Bog ne daj, da bi plapolala slovenska zastava nad nekimi drugimi gosilnicami, kojih pa nečem še imenovati, ker to je zastava tiste proklete „Groskravacije“, to so barve napredujočega panslavizma, to je zastava mogočne Rusije!!

Ko se je pripeljal prev. knezo-nadškof, zagromeli so topiči, da se tako mej bliskom in gromom čeburnja tisto znamenito: Staatssprache. Znameniti predsednik nekega našega društva pa je knezo-nadškofu pridigoval: „Wir haben einen Gott, einen Glauben, eine Fahne, und die ist die schwarze gelbe!“ Poudarjal je osobito slednje besede. Kdor pozna tega možaka, največjega nemškutarja in sovražnika vsega, kar le diši po slovanstvu, kdor pozna preteklo njegovo sodnikovanje v Bolci, — ta bode umel, kaj znači: da i mamo le jedno in to „črno-rumeno“ zastavo. Čudom se čudimo, da je ni že zdavno pobrisal tja kam na Švabsko, ker mu le „za tajč gori srce“ in ker bi vse Slovane rad kar požrl, čudimo se, da uživa svojo pokojnino ostane še dalje v naš j sredi, kjer sicer ni ravno tako dobrega kruha za njegove germanske zobe. Solnce temni! Pozdravlja je knezo-nadškofa v „hoh-tajčarski šprahi“ pa se je okolustoječim nemčutarčkom in tudi nekemu našemu „namestniku božjemu“ srce kar radosti topilo, morda povzdigovaje svoje misli k Vsemogočnemu, da bi se vražje Slovence magari vse raje vzel v nebesa, kakor da jih pušča še dalje na svetu, da rušijo ljubi mir ter vedno le kriče in razsajajo.

Nek župan v obližji Bolca pa je mil. knezo-nadškofa kaj originalno nagovoril: „Ajer volgeporen! Alsdèn — — alsdèn — — alsdèn“ — in vsemogočna Staatssprache ga je pustila na cedilu, kakor pred leti našega mogotca, ko je nazdravljaj Tržaško solnce, da se je ves rudeč sramote obrnil v stran ter rekel: „Meine Herren, ich habe fiasco gemacht!“ Čudni, smešni prizori! A kaj to dé, da je le tajč!!

Gospod urednik! Nečem Vas dalje mučiti z nadrobnim popisovanjem, kako in kod da je mil. knezo-nadškof hodil, ker vidim, da Vam potrpežlji-

človeku treba je biti bolj priprostemu, da je srečen. Zakaj zmeraj izhajate? Svet vas more le razdražiti in dolgočasiti. Spominjajte se besed sv. Pavla: „Mož ni ustvarjen zaradi žene, temveč žena je ustvarjena zaradi moža“. Omožite se s svojim ognjiščem, iščite največje radosti, da voljo svojega moža izpolnujete, ter bodite kraljica panja, v katerega vas je Bog postavil. V tem je sreča, katero v daljavi iščete, in katera vas v zapuščeni hiši zaman pričakuje. Oh! dragi Jenny, zakaj nesmo v Ameriki? Tam pač je bila prava ljubezen in sreča!

Moja žena bila je močno razburjena ter se je jokala, a pri zadnjih besedah izmuznila se mi je iz naročja ter se je močno tresla, ko sem jo objel. Henrik je moje poljube sprejel kaj hladnokrvno in bil je celó v zadregi. Jedina Suzana obesila se mi je krog vrata ter me s solzami polivala. Še enkrat sem jih pritiskal na srce, potem pa ostavil hišo, da se nikdar več vrnil nesem. Doli po stopnjicah teči, skočiti v kočijo, kjer me je polkovnik s svojimi pištolami čakal, storjeno bilo je v hipu. Vprašal sem Saint-Jeana, kam se peljeva.

(Dalje prih.)

vost že omahuje. Povedati pa Vam hočem vendar še to, da ste g. Matijo hudo oplašili, ker ste v dokazu resnice zadali neki 24 „artikelcev“, ki vsi govorijo zoper g. Matijo. Corpo di Bacco! to je pa res prehudo! Matijeva zakonska polovica pa baje poskuša, da bi nekoje Vaše priče spravila v svojo hišo in — tako — dalje. Vederemo! Raznesla se je tudi vest, da ste Vi, gosp. urednik, na kolenih prosili, da se obravnava proti Vam preloži — ali celo uniči. Hm! hm! čudno bi bilo res. Pa saj veste, kdo je tisti možakar, ki zna tako infamno lagati in opravljati — a se potem skrrije, kakor jazbec. Vzgledov imate doma — na papirji.

Čudom sem se čudil, ko sem pred volitvami bral „Sočo“, kjer sem čital, da je bila „Sloga“ radi kandidata za veleposestvo sprva nekako v zadregi. Corpo di Bacco! dejal sem, li „Sloga“ ne ve, kje ima možaka, ki jedini zasluži zaupanje veleposestnikov, da ga pošljejo na Dunaj. Učen je, zmožen je, itd., kaj hočemo več? Gospodje, se li niste spomnili nanj? Zakaj pa ne? Zato se je pa maščeval nad Vami in nami — ter glasoval za našega nasprotnika — kneza Hohenlohe. Prav Vam stoji! — zakaj ga niste postavili kandidatom? in glasoval bi potem gotovo za — samega sebe. Še jedenkrat: Prav Vam stoji!

NB. Nekoje možake, koji bi se imeli še največ brigati za blagor ljudstva, kojim je značaj klobasa, koji resnice nečejo videti, da-si se jo lahko zagradi z obema rokama, — te možake Vam popišem in narišem, ko se dovrši pravda g. Matije proti „Slov. Narodu“.

Iz Komende 4. julija. [Izv. dopis.] „Kdor govori kaj ne ve, — cn vreme hval' al' toži.“ Tako uči mojster pevec in tako storil bodem danes tudi jaz.

Dné 25. pr. m. bil je hud piš nad našo okolico. Razen par treskov, ki pa niso prouzročili nikake škode, prominul je prvi vihar. Dne 27. treščilo je v neki kozolec v Zalogu — pogorel je deloma ves. Dné 28. popoldne prišla je zopet huda nevihta in posledica bilo je pogorišče na Gori, kjer je zgorelo ondašnjemu posestniku Žimantu hišno in gospodarsko poslopje. Vsled treska uždalo se je takoj s slamo krito poslopje kljub izdatnej pomoči ni bilo možno požara uničiti. Dne 29. namerila se je strela zopet v Kozolec posestnika Kočevarja na Brniku. Kozolec je deloma zgorel. Najbolj čudno pa se je zgodilo s strelo dne 1. t. m. na Klanci malej vasičci poleg Komende. Treščilo je ta dan v poslopje hišarja „Hribca“. Strela zadela je sprva v strešino podstavo v tako zvano leseno strešino, katere je precejšen del odcepilo. Od tod prišla je k „škoporeznici“, katero je močno poškodovala, raztopila je na pr. verige okoli nje. Kje da je prišla od tod v stanico, se ne more določiti. Nekateri trdijo, da po luknjici, v kateri je bil zabit žrebelj, na katerem je visela ura, kar pa se ne more kot gotovost konstatovati. Sicer pa bi bilo verjetno, ker je uro na drobne kose razdrobila, nje notranjo mehaniko in verižice popolnem raztopila in uničila. Pometala je podobe raz steno in jih osmodila da ni znati več njih prvotne podobe. Iz stanice izgubila se je v zemljo. Največi sreča je, da nikogar ni bilo v stanici. Gospodinja bila je v veži, čuvši strašni pok, hiti po svoje dete, ki je spalo v drugem konci poslopja in na to jame klicati sosedo na pomoč. Že je plamen švigal kvišku iz slamnate strehe, toda jaki mladeniči zlezli so na streho, ter v kratkem času ogenj popolnem udušili. Gospodar Hribec tedaj nema razen raztrgane strehe, in pokončanega orodja nikake škode — a za-to zahvaliti se mu je jedino dvema ali trem ondašnjim fantom, ki se neso strašili nevarnosti ter so s tem pokazali blago in pogumno srce. Razen tega pa je tudi le malo manjkalo do požara dne 25. pr. m., tedaj treščilo je poleg nekega kozolca v Kapljivasi v zemljo le par korakov od kozolca in dne 28. v neko hruškovo drevo prav tik poslopja Janeza Koželja posestnika v Kapljivasi. Puh strele bil je tako močan, da je prevrnil celo skladnice iz blizu stoječega kozolca.

— ač.

Domače stvari.

— (Nadvojvoda Viljem) odpeljal se je danes v Pulj.

— (Sobotni dogodek) pred kazinskim vrtom bode vsem nemško-židovskim listom kakor nalašč, da bodo po stari navadi grdili in psovali Slovence in kričali o zatiranju Nemcev. Ker vemo, da se bode na vse možne načine ta dogodek pre-

tiraval in zavijal, potrebno je, da povemo kako je bilo. Nemški turnarji priredili so veselico na kazinskem vrtu, kateri je bil v ta namen okrašen, kakor še nikoli. Bilo je, kakor v Brnu: „alles schwazrothgold“. Sredi vrta vihrala je velikanska črno-rudeče-zlata zastava, okoli nje pa vse polno drugih nemških trobojnic. Vsakdo, kdor je šel mimo kazinskega vrta, uvidel je takoj, da se namerava veliko-nemška demonstracije. To sodbo čuli smo iz ust pristašev nemške stranke. Ker je pri tej veselici svirala vojaška godba, nabralo se je v „Zvezdi“ jako veliko občinstva, mnogo menda tudi takih, ki menda neso pomislili, da bi nas Nemci in nemškutarji radi izzvali in tako priredili izgrede, ki bi bil, kakor navadno, njim v korist. Kajti, ko je po neki točki navstalo v kazinskem vrtu glasno ploskanje in hoch-kričanje, začulo se je hkratu po „Zvezdi“ žvižganje in brizganje in posamični žvioklici. Nikakor ne moremo odobravati žvižganje in brizganja in veliko ljubši bi nam bilo, da je izostalo, še manj pa moremo odobravati postopanje nemčurske gospode, ki je takrat pokazala, kaka je nemška kultura. Ko se je namreč žvižganje ponavljalo, prileti predsednik kazine Anton vitez Gariboldi s palico v roki z vrta, udari prvega, ki ga dobi, po glavi in udriha po drugih. Velika sreča je bila, da ta surovost ni imela nasledkov, ki so se menda nameravali in da se je nekaterim hladnokrvnim osobam posrečilo narediti mir. Policija bila je takoj pri roki, prišla je gospoda, katerega je vitez Gariboldi udaril, a lepi in hrabri Tonček šel je v kazino nazaj, akoravno bi mi v svojej priprostej pameti mislili, da bi bil, ako je bilo aretovanje neizogibno, moral vitez Gariboldi prvi priti na vrsto, ker je prvi in jedini začel s palico udrihati. Policija prišla je še par mladih ljudij, katere so pa kmalu izpustili, občinstvo začelo je polagoma razhajati se, zatorej se nam je prav neumestno zdelo, da se je pozvalo še 6 žandarjev. Mestna policija bila je več nego dosti in žandarji naj bi se klicali le, ko bi mestno redarstvo ne shajalo. Veselica turnarjev trajala je še nekoliko časa, a ne dolgo. Nemci so menda sami uvideli, da pri tej priliki ne bode slave, vrt začel se je prazniti in o polunoci bilo je baje že vse prazno. — Čestitati si moramo, da je stvar še tako dobro izšla, čestitati pa moramo tudi kazinskemu društvu, da ima takega predsednika, ki zna tako hrabro mahati s palico po glavah, in ne zakriva svoje viteške narave. Omika je vendar lepa stvar, in v kazini je mora biti jako veliko, kajti ako je že predsednik tak, česa se nam je še od drugih nadejati? — Pri tej priliki pa bi vprašali nemško gospodo: Jeli bila na mestu sobotna velikonemška demonstracija, ko je vendar vsakdo vedel, da biva ta dan v Ljubljani član Najviše rodbine? Ali bi ne kazalo, postopati malo manj provokatorično? In slednjič, ker smo videli, da sta **c. kr. profesorja** Binder in Nedved tudi mej turnarji, kaj bi rekli, ko bi kateri naših mladih in čilih profesorjev in učiteljev v opravi „Sokolov“ hodil po mestu?

— (Ljudska veselica pri Koslerji.) Jako marljiva „Šišenska čitalnica“ priredila je s prijaznim sodelovanjem društev „Sokola“ in „Slavca“ včeraj veselico, katera bi bila pri lepem vremenu res velikanska in krasna. A vreme bilo nam je tudi včeraj neugodno in jedva polovica bilo je občinstva, kar bi se ga bilo sicer nadejati. Kljub neugodnemu vremenu in silnemu dežju izvajal se je spored jako točno. Društvo „Slavca“, možki in mešani zbor Šišenske čitalnice in vojaška godba izzvali so toliko ploskanja in pohvale, da se je morala večina točk ponavljati. Posebno dopadale so zale Šišenske pevke v svojih krasnih pečah. Rzen petja in godbe skrbjeno je bilo še za mnogotere druge zabave. Bilo je streljanje za dobitke, plezanje na mlaj, loterija, tekanje v vrečah, ob 6. uri pa telovadba udov „Sokola“ na drogu, ki je bila zares izvrstna. Občinstvo se je kar čudilo izvežbanosti in predrznosti naših Sokolov in gotovo je, da ima redkokatero telovadno društvo toliko in tako izbornih telovadcev. — Ob 7. uri izpuštil se je velik balon, ki je v kratkem zgubil se v oblake. MÉR mu je bila proti Moravčam. Dasi je vreme bilo slabo, je zabava bila vendar živahna, občinstvo pa v obče dobre volje. Želeč za prihodnjič večjo naklonjenost neba, poročati nam je še, da so dobitke za streljanje dobili: I. g. Lipovšek, II. g. Lederer, III. g. Pance, IV. g. Schan, V. g. Kalmus. Za posamičen dobitok (zlato uro in zlato verižico) vlečena je bila št. 511.

— (Umrli) je včeraj zjutraj gosp. Valentin Zeschko, tovarnar in posestnik v Ljubljani v 78. letu svoje dobe. Pokojnik bil je jako priljubljen in spoštovan v vseh krogih in pridobil si je veliko zaslug za domačo obrtnijo. Nedavno praznoval je svojo zlato poroko in bil odlikovan viteškim križem Fran Josipovega reda.

— (Toča) pobila je v 30. dan junija v Soteski pri Rudolfovem tako močno, da je večina poljskih pridelkov uničenih.

— (Železnica Spielfeld-Radgona) otvorila se je preteklo soboto v 4. dan t. m.

— („Ljudske knjižnice“) izšel je 13. snopič. V njem je 27 narodnih pravljic in pripovedek, katere je po raznovrstnih časopisih in knjigah nabral g. B. Krek, s čemer nam je jako ustregel. V prihodnjem snopiču bo še 23 takih pravljic in pripovedek. „Ljudska knjižnica“ pridobila si je že veliko prijateljev in čitateljev, ker je izborna podjetje, ki se odlikuje po točnosti, dobri obliki vsebine in nenavadno nizki ceni. Snopič stoji le 6 kr.

— (Iz Komende pri Kamniku) dne 5. julija. Že zopet nesreča. V noči 4. in 5. t. m. podrl se je v hramu posestnika, Franca Vrbiča v Kapljivasi, strop vsled trohljivosti in gnjilobe. Bruno, ki drži strop, prelomilo se je ter palo na dvanajstletno deklico Marijo Kanžič, spečo na postelji. Ubožica bila je vsled silnega pritiska in teže takoj mrtva. Petletnemu sinčku posestnika, spečemu na istem mestu, se razen lahkih poškodb ni ničesar zgodilo. Ko bi naši posestniki, mesto da vedno popijajo in bahajo se po gostilnah, tudi kaj za popravilo razdrhtih poslopij storili, ne bilo bi tako! — ač.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 6. julija. V Thiersu (Auvergne) podrla se je streha sejmske prodajalnice. Dvanajst oseb je ranjenih, mej njimi trije težko. Courcy brzopavlja iz Hue-a, da jo v noči po prihodu nepričakovano napala anamitska posadka čitadelo. Napadovalce so Francozi odgnali. Courcy se ne boji novih napadov in ukrenil je, kar se mu je potrebno zdelo.

Madrid 5. julija. Včeraj je v vsej Španski 1639 ljudij za kolero zbolelo, 825 pa umrlo. Kraljevo obitelj je občinstvo v gledališči navdušeno pozdravljalo.

(Vedno bodi previden.) Vsi, ki trpé za zgoščeno krvjo in vsled tega za spuščaji kože, navalom krvi v glavo in prsi, zlato žilo itd., ne smejo zamuditi ohraniti se s pomladnim čistilnim zdravljenjem, ki stane samo nekaj krajcarjev, sveže in zdravo telo. Vzame naj se v to najboljšo sredstvo: lekarja R. Brandt-a švicarske pile, ki se dobé v škafličah po 70 kr. v lekarnah. (280)

Listnica upravnika. Slav, hôtel Woisk v Ptui. Vaša naročnina je sedaj plačana do 31. oktobra t. l.

Tuji:

4. julija.

Pri Stonu: Jacobi z Dunaja — Hojs iz Celja. — pl. Santo iz Trsta. — Kolka z Dunaja. — Pri Mateti: Hertl z Dunaja. — Szuglovich, Aničić iz Trsta. — Kirchbaumer iz Grada. — Rosenberg z Dunaja. — Hieng iz Rakeka.

Tržne cene v Ljubljani

dne 4. julija t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6.99	Špeh povenjen, kgr.	— 66
Rež,	5.4	Surovo maslo, „	— 85
Ječmen, „	4.55	Jajce, jedno „	— 2
Oves, „	3.57	Mleko, liter „	— 8
Ajda, „	4.87	Goveje meso, kgr.	— 64
Proso, „	5.85	Telečje „	— 56
Koruza, „	5.4	Svinjsko „	— 66
Krompir, „	4	Koštrunovo „	— 38
Leča, „	8	Pišance „	— 35
Grah, „	8	Golob „	— 17
Fižol, „	8.50	Seno, 100 kilo „	— 169
Maslo, kgr.	— 96	Slama, „	— 151
Mast, „	— 82	Drva trda, 4 metr.	7.20
Špeh frišen, „	— 54	„ mehka, „	5

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
3. julija	7. zjutraj	739.90 mm.	18.0° C	sl. jvz.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	740.01 mm.	27.6° C	sl. zah.	jas.	
	9. zvečer	740.67 mm.	21.4° C	sl. jz.	d. jas.	
4. julija	7. zjutraj	741.79 mm.	18.2° C	sl. jvz.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	739.20 mm.	29.6° C	sl. jz.	jas.	
	9. zvečer	738.67 mm.	21.6° C	sl. jz.	d. jas.	
5. julija	7. zjutraj	739.86 mm.	20.2° C	brezv.	jas.	0.60 mm.
	2. pop.	735.90 mm.	27.0° C	brezv.	obl.	
	9. zvečer	736.22 mm.	18.0° C	brezv.	obl.	

Srednja temperatura 22.3°, 23.1° in 21.7°, za 3.3°, 4.3° in 2.8° nad normalno.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Dunajska borza

dne 6. julija t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Papirna renta	82	gld. 60	kr.
Srebrna renta	83	„ 45	„
Zlata renta	109	„ —	„
5% marčna renta	99	„ 20	„
Akcije narodne banke	861	„ —	„
Kreditne akcije	287	„ 50	„
London	124	„ 25	„
Srebro	—	„ —	„
Napol.	9	„ 85 1/2	„
C. kr. cekini	5	„ 88	„
Nemške marke	60	„ 95	„
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld. 126	„
Državne srečke iz l. 1864	100	gld. 167	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	103	„ 25	„
Ogrska zlata renta 4%	98	„ 80	„
„ papirna renta 5%	92	„ 60	„
5% štajerske zemljišče odvez oblig.	104	„ —	„
Dunava reg. srečke 5%	100	gld. 116	„
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	123	„ 75	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	114	„ 25	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	„ 25	„
Kreditne srečke	100	gld. 175	„
Rudolfove srečke	10	„ 17	„
Akcije anglo-avstr. banke	120	„ 99	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	194	„ 80	„

Zahvala.

(393)

Trpela sem že tri leta za nekim hudim ulesom na prstu, tako da sem se že bala, da zgubim roko. Spretna in vspešna operacija, katero je izvršil gospod **dr. V. Gregorič** v Ljubljani, je rešila mojo roko, tako da jo lahko rabim pri vseh delih. Ko je tudi moja hči nevarno zbolela, rešila jo je tudi spretnost tega gospoda doktorja, za kar se mu javno toplo zahvaljujem. **M. K.**

Trgovsk pomočnik,

dober prodajalec, vešč slovenskega jezika, išče mesto v eni od naših trgovin. (394—1)
Dopise v Zagreb, poste restante S. 100.

VELIKA RAZPRODAJA.

Posoda iz ploščenine, železna, posteklenena in porcelanasta posoda

prodaja se pod tovarniško ceno na starem živinskem sejmišču nasproti parnega mlina.

Častiti p. n. občinstvo vabi udano (395—1) J. G., trgovec s posodo.

IVAN LAPAJNE v KRŠKEM

je izdal sledeče

knjige in knjižice za ljudske šole in učitelje:

- a) **Praktično metodiko** cena 80 kr.
- b) **Prvi poduk** „ 60 „
- c) **Fiziko in kemijo** „ 60 „
- d) **Prirodopis** „ 56 „
- e) **Zemljepis** „ 26 „
- f) **Geometrijo** „ 24 „
- g) **Malo fiziko** „ 23 „
- h) **Domovinoslovje** „ 20 „
- i) **Pripovedi iz zgodovine Štajerske** „ 6 „
- j) **Opis krškega okrajnega glavarstva** „ 30 „
- k) **Zgodovino štajerskih Slovencev** cena 1 gld. 20 kr.

Isti pisatelj ima v zalogi tudi razne pisanke in risanke, potem: (232—24)

mal slovenski zemljevid kranjske dežele z deli sosednih kronovin cena 1 kr.
ter slovensko-nemški zemljevid Avstrijsko-Ogerske „ 1 „
in zemljevid Krškega okraj. glavarstva „ 5 „

J. ANDEL-a
novoznajdeni

prekomorski prah

umori

stenice, bolhe, ščurke, mole, muhe, mravljinke, prešičke, ptične črvice, sploh vse žuželke skoraj nenaravno hitro in gotovo tako, da od žuželkine zalege ne ostane nobenega sledu.

Pravi prašek se dobiva v prodajalnici pri

J. ANDEL-a,

„pri črnem psu“

13, Húsová (Dominikanska) ulice 13, v PRAGI.

V Ljubljani pri Albinu Sličarji, trgovcu.

Zaloge na deželi imajo tam, kjer so naznanjene po plakatih. (211—5)

Sedem sodov 200—250 hektolitrov
izbranega najboljšega

pleševičkega vina

od leta 1883, kakor tudi staršega vina od leta 1881 in 1879 prodajam po jako ugodnih in nizkih cenah; manj od jednega soda 12—15 hektolitrov se ne more oddati. Kaj več se izve pri

Jakobu Zimmermann-u

v Karlovcu, kjer leži vino, in v Zagrebu, Ilica št. 24, v mojej prodajalnici. (378—3)

Velika partija 1 (788—102)

ostankov sukna

(po 3—4 metre), v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštne povzetji, ostanek po 5 gl.

L. Storch v Brnu.

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati. Uzorci proti pošiljavi marke za 10 kr.

Le jedenkrat

podaje se tako ugodna prilika, da si za polovico prave cene omisli vsakdo izvrstno uro.

Velikanska razprodaja.

Politične razmere, ki so nastale v vsej Evropi, zadele so tudi Švico; vsled teh razmer se je na stotine delavcev izselilo, tako da je obstanek tovarna jako dvomljiv. Tudi največja fabrika za ure, katero smo mi zastopali, se je zaprla začasno, ter nam je zaupala prodajo svojih ur. Te tako zvane **Washingtonske žepne ure** so najboljše ure vsega sveta, koje so izredno elegantno gravirane in giljoširane ter so amerikanske sist. ma.

Vse ure so natanko repasirane ter **garantujemo za vsako uro pet let.**

V dokaz gotovega jamstva in stroge solidnosti, prevzememo s tem dolžnost javno, da vsako nepristoječo uro nazaj vzamemo in z drugo zamenjamo.

1000 komadov remontoir žepnih ur, katere se pri kozici navijajo brez ključa, s kristalnim okrovom, izredno natančno regulovane; razen tega so tudi elektrogalvanično pozlačene, z verižico, medaljonom itd., preje jeden komad gl. 25, zdaj le gl. 8.20.

1000 komadov krasnih ur na sidro (ankeruhr) od srebrnega niklja, tekočih na 15 rubinih, z emailiranimi kazali, kazalom za trenutke in kristalnim ploščnatim steklom, natančno na sekunde repasirane; preje jeden komad gl. 21, zdaj samo gl. 7.25.

1000 komadov ur na valje (cylinder-uh) v giljoširanih okrovih od srebrnega niklja, s kristalnim ploščnatim steklom, tekočih na 8 rubinih, fino repasirane, z verižico, medaljonom, in baržunastim etuijem, preje gl. 15, zdaj le gl. 5.60.

1000 komadov ur na sidro (anker-uh) od pravega 13lotnega srebra, odobrenega od c. kr. denarnega urada, tekočih na 15 rubinih, razen tega tudi električnim potem pozlačene, fino regulirane. Vsaka taka ura stala je preje gl. 27, zdaj pa samo gl. 11.40.

1000 komadov Washingtonskih remontoir žepnih ur, od pravega 13lotnega srebra, odobrenega od c. kr. denarnega urada, pod najstrožjim jamstvom na trenutek repasirane, s kolesjem od niklja, tako da nij treba teh ur nikdar popravljati. Pri vsakej uri dá se zastoj tudi jedna ura verižica, medaljon, baržunasti etui in ključ; vsaka taka ura stala je preje gl. 35, zdaj pa neverjetno samo gl. 15.

1000 komadov ur za dame od pravega zlata z 10 rubini, preje gl. 40, zdaj gl. 20.

1000 komadov remontoir ur od pravega zlata za gospode ali gospé, preje gl. 100 zdaj gl. 40. 650 komadov ur za stene v finem email-okviru in z bilom, repasirane; preje komad gl. 6, zdaj samo gl. 2.75.

650 komadov ur z ropotcem, fino regulovane, dajo se rabiti tudi na pisalni mizi, preje gl. 12, zdaj le gl. 4.80.

Pri naročilih za ure z majtnikom (pendel-uhren) priloži naj se tudi mala svota.

Naslov: (241—10)

Uhren-Ausverkauf

der

Uhrenfabrik Fromm,

Wien, II., Obere Donaustrasse 107.

Lastni na in tisk „Narodne Tiskarne“.